

▶ CRUZ!

Het geluid van zijn naam dreef over het water naar hem toe. Cruz draaide zich om en zag zijn vader naar hem zwaaien vanaf het strand. Was het nu al tijd om te gaan?! Wadend door de kniehoge branding stak Cruz zijn hand in de lucht. Eén hand om te vragen, of smeken eigenlijk, of hij nog vijf minuten mocht blijven. ‘Alsjeblieft,’ fluisterde hij, terwijl het avondbriesje langs hem heen waaide.

Over ongeveer drie uur zou hij vertrekken naar de Explorer Academy. Het was een lange reis van Kauai, een eiland van Hawaii, naar Washington D.C. Een reis van 7857 kilometer, om precies te zijn. En Cruz was bang. Stel dat hij geen vrienden zou maken? Stel dat hij de opleiding niet aankon? Stel dat hij iedereen teleurstelde? Zijn familie, zijn vrienden, zijn leraren. Hoe kon hij worden wie hij wilde zijn als hij er zelf amper in geloofde?

Zijn vader stak zijn duim omhoog

Yes!

Cruz zette zijn zorgen opzij en keek naar de oranje zonsondergang boven de zee. Hij zou er later wel verder over nadenken. Hij ging op zijn buik op zijn surfplank liggen en peddelde met zijn armen door het lauwe, blauwgroene water. Dat had hij al duizenden keren eerder gedaan. Hij kon al surfen zolang hij zich kon herinneren. Zijn vader plaagde hem weleens dat hij vaker in het water lag dan dat hij aan land

stond. Cruz hield van de golfbewegingen. Op water kon je vertrouwen; het ritme van de golven stelde hem gerust.

Toen hij in een kalm stukje water kwam, pakte Cruz de zijkanten van zijn surfplank vast. Hij duwde de neus van de plank naar beneden, dook soepel het water in en voelde hoe hij door de zee schoot. Hij kwam weer boven water, peddelde iets verder en maakte vervolgens een draai van vijfenveertig graden, waarmee hij parallel aan het strand kwam te liggen. Dobberend naast een pier ging hij in spreidstand rechtop zitten, en liet hij zijn benen in het water bungelen. Hij was gek op dit stukje water – hier maakten alle surfers zich klaar om zich op een golf te storten. Lani noemde deze plek de ‘stilte voor de storm’. Zo dobberend hier in het water kon hij over alles nadenken, of juist aan niets denken. De keus was aan hem. Op zijn laatste dag thuis wilde Cruz liever aan niets denken. Hij wilde alleen maar voelen. Hij wilde het plezier van surfen beleven. En alles onthouden.

Links van hem, achter de halvemaaanvormige inham, stonden smaragd-groene bergtoppen aan de noordelijke hemel. In het schemerlicht waren de witte watervallen die langs de inhammen van de heuvels naar beneden stortten goed te zien. Cruz zag zijn vader over de parkeerplaats lopen. Wauw man, mensen die op dertig kilometer afstand op een zeilboot zaten, konden waarschijnlijk nog dat maffe felgeel-met-blauwe-zigzag-shirt van hem zien. Zijn vader was op weg naar hun surfwinkel, de Goofy Foot. Het was al laat en de winkel moest nog worden afgesloten. Cruz tuurde naar rechts, naar het diepe oranje van de zonsondergang. Het leek wel of de zon speciaal voor hem de oceaan kleurde, gewoon om hem vaarwel te zeggen. Hij zou deze plek absoluut gaan missen.

‘Je hoeft niet te gaan, weet je,’ had Lani afgelopen lente tegen hem gezegd, toen hij haar had verteld dat hij was toegelaten tot de Academy. Haar woorden deden pijn. Lani was zijn beste vriendin, en zij zag normaal gesproken overal het positieve van in. Toch kon hij haar die woorden niet kwalijk nemen. Ze hadden zich allebei aangemeld voor de Academy, maar alleen Cruz was toegelaten. Dat was als een schok aangekomen, want hij had gedacht dat Lani een grotere kans zou

hebben om aangenomen te worden. Zij was veel slimmer en creatiever dan hij. Maar toen werd er een brief van de Academy bezorgd, voor hém. De brief had er indrukwekkend uitgezien: hij was geschreven op mooi, perkamenten briefpapier en op de envelop had een glimmende gouden zegel gezeten.

Cruz' tante Marisol gaf les in antropologie aan de Academy. Zij vertelde dat er per leerjaar maar zo'n vijftwintig kinderen van over de hele wereld worden aangenomen. Als je werd aangenomen, dan had je het héél ver geschopt. Toch bleef Cruz zich afvragen of hij het wel

verdiende. Het leek erop dat zijn tante een goed woordje voor hem had gedaan. Of misschien hadden ze hem wel uit medelijden geaccepteerd... vanwege zijn moeder. Zij werkte vroeger ook bij de National Geographic Society. Ze was neurowetenschapper in de Synthesis, de wetenschappelijke afdeling waar belangrijk en geheim onderzoek werd gedaan. Zeven jaar geleden was er een ernstig ongeluk in haar laboratorium gebeurd, en dat ongeluk had ze niet overleefd. Een andere wetenschapper van de Synthesis, dr. Elistair Fallowfeld, was daarbij ook om het leven gekomen. Meer wilden ze Cruz en zijn familie niet vertellen. Ze zeiden alleen nog dat zijn moeder op het verkeerde moment op de verkeerde plek was geweest. Cruz haatte dat zinnetje. Gold dat niet gewoon voor iedereen die door een ongeluk om het leven kwam?

‘Ik dacht dat we sámen naar de Academy zouden gaan,’ had Lani tegen Cruz gezegd.

‘Ja, maar tante Marisol vindt dat...’

‘Natuurlijk wil je tante dat je gaat. Zij werkt daar. Wat vind je zélf?’

Cruz wist dat Lani liever wilde dat hij de Academy zou vragen of hij een jaar mocht wachten. Dan zou Lani zich het jaar daarop opnieuw kunnen aanmelden. Hij betwijfelde of dat wel een goed idee was. Cruz was bang dat als hij dit jaar niet zou gaan, hij nooit meer aangenomen zou worden. En er was nog iets anders. Een bepaald gevoel. Nee, het was meer dan een gevoel. Hij kon het niet uitleggen – hij wist alleen dat hij aan dat gevoel moest toegeven. ‘Ik denk...’ Zijn woorden bleven in zijn keel steken. ‘Ik denk dat ik dit jaar wel wil gaan.’

Lani had haar handen in de lucht gegooid. ‘Oké dan. Prima. Ga maar.’

‘Niet boos zijn. We kunnen elkaar toch blijven zien wanneer we willen, zelfs als ik aan boord van de Orion zit.’

Argwanend had ze een wenkbrauw opgetrokken. ‘Ja, hoor. Alsof je mij echt gaat bellen vanaf een schip aan de andere kant van de wereld.’

‘Waarom niet? Ik heb Mell bij me.’

‘Mag je je MAV meenemen?’

Mell was Cruz’ minidrone, een *micro air vehicle* (MAV), die niet veel groter was dan zijn duim. Hij had hem vorig jaar als cadeautje van zijn

vader gekregen. Cruz had toen een spier in zijn knie verrekt en kon niet meer surfen, maar met die drone kon hij nog steeds naar het surfen kijken. Later bleek dat hij maar een paar dagen niet mocht surfen.

‘Uhu.’ Cruz had naar haar gegrijnsd. ‘Zie je wel. Zo erg hoeven we elkaar niet te missen. En zo kan ik jou alvast laten weten hoe het op de Academy is. Als je dan volgend jaar wordt toegelaten, weet je al wat je kunt verwachten. We hoeven alleen maar te doen alsof jij in je eigen kamer zit en ik in die van mij, in plaats van...’

‘... aan de andere kant van de wereld,’ had ze zijn zin somber afge maakt. Maar ze had wel aan een plukje haar zitten draaien en dat was een teken dat ze zich overgaf.

‘Toe, Lani,’ had hij haar gesmeekt. ‘Ik heb je steun nodig.’

‘Oké, goed dan. Maar je kunt maar beter contact met me houden, anders voel ik me gedwongen je achterna te reizen. Als het moet, reis ik zelfs naar de Noordpool.’

Ze maakte geen grapje. Als Cruz één ding had geleerd over Leilani Kealoha, dan was het wel dat ze altijd meende wat ze zei.

‘Beloofd!’ had hij gezegd. ‘Komt voor de bakker.’

Ze had haar armen over elkaar geslagen. ‘Alsof jij verstand hebt van bakken.’

Meiden... dacht Cruz.

Daar! Cruz zag de perfecte golf. Hij ging op zijn borst liggen en maakte zich plat op de surfplank. Met de deining in zijn rug begon Cruz snel door het water te peddelen. Vastbesloten en snel maaide hij met zijn armen. Je moest het juiste moment vinden. Als je te vroeg dook, miste je de golf. Als je te laat was, werd je door de golf meegesleurd. Cruz voelde de golven achter zich steeds hoger worden.

Bijna tijd... Nog... een paar... seconden...

Toen hij voelde dat de achterkant van zijn plank iets omhoog wipte, kromde Cruz zijn rug, duwde hij zich omhoog op zijn handen, en plantte hij zijn voeten onder zich – rechtervoet voor, linkervoet achter: de *goofy* voetpositie. De meeste rechtshandige mensen surften met hun linkervoet voor, maar Cruz niet. Langzaam bukte hij, steeds wat dieper.

En toen, op het moment dat de golf onder hem brak, liet hij zijn handen los en ging hij rechtop staan, met zijn armen gespreid om zijn evenwicht te bewaren. Cruz voelde dat hij soepel over de golf gleed; een gevoel van succes. Hij had die golf perfect te pakken!

‘Woehoe!’ schreeuwde hij, en hij stuurde de plank de golf in. Duizenden kleine waterdruppeltjes spetterden in zijn gezicht, terwijl hij een slalom maakte door de waterkrul. Cruz verplaatste zijn gewicht en stuurde van links naar rechts om snel en zo hoog mogelijk over de golf te surfen. Door te surfen voelde hij zich machtig. Vrij. Onoverwinnelijk! Kon dat gevoel maar langer duren dan een paar seconden... Cruz gleed met de golf mee naar de branding tot er alleen nog maar schuim overbleef. Hij greep naar het klittenband om zijn enkel waarmee hij met een touw vastzat aan de plank, maar hij aarzelde. Die vijf minuten waren toch nog niet om?

Misschien nog één keertje...

Hij stortte zich terug in het schuim, legde zijn plank op het water, sprong erop en peddelde weer weg. Hij ging rechtop in spreidstand zitten, zoals hij net ook had gedaan. Toen Cruz zijn linkervoet optilde om het klittenband om zijn enkel te controleren, voelde hij plotseling een ruk aan zijn rechterenkel. Het was niet zomaar iets wat langs zwom. Geen vis of een schildpad, het was echt een stevige ruk. En dat kon maar één ding betekenen: een haai! Cruz probeerde zijn rechterbeen op de linkerkant van zijn plank te tillen, weg bij de haai, maar die hield zijn enkel met alle kracht vast. Hij werd naar beneden getrokken en ging kopje-onder.

Geen paniek! Tráppen!

Cruz bleef zijn surfplank stevig vasthouden. Dat was de enige manier om zijn hoofd boven water te houden. Hij begon met alle kracht die hij had te trappen. Als het hem lukte zich om te draaien, zou hij met zijn plank op de neus van de haai kunnen slaan zodat hij vrij zou komen. Terwijl hij worstelde schoten er duizenden gedachten door zijn hoofd.

Stom! Haaien jagen tijdens de avondschemer. Je had weg moeten gaan toen je vader je riep. Je mag niet verdrinken.

Hij slikte water in. Hij kon geen adem meer halen.

Nee. Nee! Néé!

De woorden bonkten mee met het ritme van zijn hartslag.

Hij weigerde om op deze manier dood te gaan.

Zijn longen brandden en zijn energie raakte op. Cruz deed een laatste poging om zich om te draaien, zodat hij kon aanvallen. Hij haalde uit en zijn vuist raakte iets hards en glads. Om hem heen stegen er vanuit de diepte bubbeltjes naar het oppervlak. Hij zag een gele slang. Nee, een buis! Dit was geen haai. Het was een mens! Met zijn stomp had hij de buis van een zuurstoftank af geslagen. Cruz voelde een scherpe pijn in zijn enkel, en toen was hij plotseling vrij! Tussen de bubbels door kon hij nog net in het water een paar flippers zien. De duiker zwom alweer weg.

Zo snel hij kon zwom Cruz naar boven, zijn longen stonden op knappen. Hij maaide met zijn armen door het water, op en neer, op en neer. Hij bleef bewegen met zijn voeten, bleef doortrappelen, tot hij eindelijk boven water kwam. Cruz vulde zijn longen met lucht. Watertrappelend draaide hij zich om. Zijn ogen gleden van de pier naar het strand naar de horizon en weer terug. Niemand te zien.

Rustig aan. Je bent veilig. Hij is weg. Je bent veilig.

Cruz zwaaide zijn arm naar achteren om de surfplank vast te pakken die nog steeds vastzat aan zijn enkel. Hij probeerde zich erop te laten glijden, maar zijn lichaam trilde zo hevig dat het hem een paar pogingen kostte om erbovenop te klimmen. Terwijl hij zich vastklampte aan de plank, zwom hij maaierend met één arm naar de branding. Af en toe wierp hij een blik over zijn schouder. Cruz was nog steeds buiten adem toen hij vanaf zijn plank het natte zand in rolde. Nog nooit was hij zo blij geweest om weer terug te zijn op het vasteland! Een paar minuten lang bleef hij op zijn rug liggen, terwijl hij weer op adem kwam. Zijn handen tintelden, zijn keel deed pijn en zijn rechterenkel klopte. Maar hij leefde.

En terwijl Cruz naar de donkerpaarse lucht lag te kijken, naar de eerste sterren die aan de hemel verschenen, bleef er telkens één woord door zijn hoofd spoken: *Waarom?*